

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.139 van 19 september 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Joegoslavische (Servië-Montenegro) nationaliteit te zijn, op 4 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. PRESTI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt, en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Verzoeker dient op 5 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2. Op 29 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partij verklaart dat deze beslissing ter

kennis is gebracht op 26 juni 2008. De verwerende partij betwist dit niet. De datum van betekening blijkt niet uit het administratieve dossier. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“(...) In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is in toepassing van genoemd artikel 9ter, §3 van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, §1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).*

Reden(en) :

>De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n. : Dat de geschreven aanvraag stelt dat betrokkene het bewijs van identiteit levert. Dat in bijlage een afschrift voorligt van een identiteitskaart afgeleverd door de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië. Dat deze republiek uiteengevallen is in de periode 1990/92 en dat documenten verwijzend naar die periode geen enkele waarde meer bezitten qua bewijs welke de actuele nationaliteit is van de aanvrager. Dat het van essentieel belang is bij de beoordeling van een aanvraag op basis van artikel 9ter te weten welke het correcte land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf is aangezien er een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelmogelijkheden in dat land of in die landen. Dat documenten, verwijzend naar voorbije politieke situaties, dergelijk actueel geldend bewijs niet kunnen leveren.

Dat betrokkene, die overigens in de aanvraag geen nationaliteit opgeeft, niet aangeeft dergelijk (actueel) bewijs niet te kunnen leveren. Dat overigens als betrokkene geen staatsburgerschap zou bezitten, dit aangetoond dient te worden middels een gepersonaliseerd attest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, na een uitspraak van een Rechtbank in Eerste Aanleg, bevoegd voor het statuut van staatloosheid.

Dat de aanvraag onontvankelijk is. (...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuit-voerlegging van de bestreden beslissing omdat geen ernstig middel wordt ontwikkeld en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij onmiddellijke uitvoering van de beslissingen niet op basis van concrete gegevens wordt aangetoond. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, omdat volgens verzoeker op de bijgebrachte documenten vermeld staat dat hij afkomstig is van het voormalige Joegoslavië, thans Servië en sinds februari 2008 Kosovo, dat verzoeker bijgevolg “overduidelijk” van Kosovo was, “hetgeen ook vermeld staat op de bijgebrachte documenten”, dat “immers op de oude identiteitskaart de gemeente, streek en deelrepubliek (Servië) vermeld” staat, dat aangezien “het land van herkomst weldegelijk duidelijk aanwijsbaar (is) (kon) verwerende partij (...) dan ook een onderzoek instellen naar de medische behandelmogelijkheden in Kosovo”, dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen nationaliteit kon vermelden omdat hij een procedure in staatloosheid bij de rechtbank van eerste aanleg heeft lopen; het staat echter

vast dat hij uit voormalig Joegoslavië, meerbepaald Servië, thans Kosovo komt, dat hij omwille van de lopende procedure in verband met zijn staatloosheid geen nationaliteit kan aanduiden in zijn aanvraag, dat de motivering in de bestreden beslissing niet correct is en dat de verwerende partij tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht, in die zin en met verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat bij de feitenvinding, in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Ter adstructie van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste middel

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing op enkele punten dient genuanceerd te worden.

"Dat in bijlage een afschrift voorligt van een identiteitskaart afgeleverd door de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië. Dat deze republiek uiteengevallen is in die periode 1990-92 en dat documenten verwijzend naar die periode geen actuele waarde meer bezitten qua bewijs welke de actuele nationaliteit is van de aanvrager. Dat het van essentieel belang is te bij de beoordeling van een aanvraag op basis van artikel 9ter te weten welk het correcte land van nationaliteit of gewoon verblijf is aangezien er een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in dat land of in die landen."

Dat echter in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert duidelijk vermeld staat op de bijgebrachte documenten dat verzoeker afkomstig is van het voormalige Joegoslavië, thans Servië en sinds februari 2008 na de onafhankelijkheidsverklaring Kosovo.

Dat verwerende partij zich in alle bochten wringt om de aanvraag van verzoeker toch maar te kunnen weigeren.

Dat er niet betrekking tot mensen geboren in het voormalige Joegoslavië rekening moet gehouden worden met de exacte plaats van afkomst om zo het land of de provincie te kunnen bepalen die actueel bestaat.

In het geval van verzoeker was dit overduidelijk Kosovo, hetgeen ook vermeld staat op de bijgebrachte documenten. Immers staat op de oude identiteitskaart de gemeente, streek en deelrepubliek (Servië) vermeld.

Het land van herkomst was dus wel degelijk duidelijk aanwijsbaar en verwerende partij kon dan ook een onderzoek instellen naar de medische behandelingsmogelijkheden in Kosovo.

Verzoeker kon in zijn verzoekschrift geen nationaliteit vermelden daar hij een procedure in staatloosheid heeft lopen bij de Rechtbank van eerste Aanleg te Brussel Aangezien hij na 1992 niet langer over de Joegoslavische nationaliteit kon beschikken en Servië geen nationaliteitsdocumenten toekende aan de bevolking uit Kosovo (vandaar ook de UNMIK die werd ingesteld om jarenlang als overgangsadministratie bepaalde documenten af te leveren aan Kosovaren) is het voor verzoeker thans nog steeds onmogelijk zijn nationaliteit zelf te vermelden.

Het staat evenwel vast dat hij uit het voormalig Joegoslavië, meerbepaald Servië, thans Kosovo komt.

Dat verwerende partij op basis hiervan duidelijk kon weten wat het land van herkomst was voor het vereist onderzoek waarvan in de motivering melding wordt gemaakt.

"Dat de betrokkene, die overigens in de aanvraag geen nationaliteit opgeeft, niet aangeeft dergelijk (actueel) bewijs niet te kunnen leveren. Dat overigens als betrokkene geen staatsburgerschap zou bezitten, dit aangetoond dient te worden middels een gepersonaliseerd attest van het CGVS, na een uitspraak van een Rechtbank van Eerste Aanleg, bevoegd voor het statuut van staatloosheid."

Dat nogmaals kan aangehaald worden dat verzoeker bezig is met zijn procedure staatloosheid bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Dat redelijkerwijze niet van hem verwacht kan worden dat hij dan een nationaliteit zou aanduiden in zijn aanvraag tot verblijf.

Dat op dit vlak minstens de nodige zorgvuldigheid mocht verwacht worden van de afgevaardigde van de minister van migratie- en asielbeleid alsook een afdoende motivering.

Dat er wel een motivering wordt gegeven doch dat deze zeker niet correct is om een negatieve beslissing te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1980, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgegeven motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter Vreemdelingenwet en naar het feit dat de bewijzen van identiteit die verzoeker voorlegt geen actuele waarde meer bezitten voor wat zijn nationaliteit betreft, waardoor de aanvraag onontvankelijk is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers ingediende documenten, die verwijzen naar een voorbije politieke situatie, geen actueel geldend bewijs van nationaliteit kunnen leveren terwijl dit essentieel is voor het onderzoek in verband met de medische behandelingsmogelijkheden in dat land of in die landen.

Verzoeker stelt dat uit de door hem bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat hij afkomstig is van voormalig Joegoslavië, thans Servië en sinds februari 2008 Kosovo en dat op de oude identiteitskaart de gemeente, streek en deelrepubliek (Servië) vermeld staat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een afschrift van een identiteitskaart heeft ingediend, afgeleverd door de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië en dat deze republiek is uiteengevallen in de periode 1990/92, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Uit de beslissing blijkt vervolgens “dat documenten verwijzend naar die periode geen actuele waarde meer bezitten qua bewijs welke de actuele nationaliteit is van de aanvrager.” Betrokkene heeft overigens geen nationaliteit opgegeven in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zonder uiteen te zetten waarom hij geen nationaliteit kon opgeven. Pas in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart verzoeker dat hij geen nationaliteit kon opgeven omdat hij nog een procedure betreffende de erkenning als staatloze heeft lopen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal stukken in verband met deze procedure, met name een “REQUETE EN RECONNAISSANCE DU STATUT D’APATRIDE” van verzoekers raads-man, een advies van het Openbaar Ministerie van 26 januari 2006 en een vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel van 15 november 2006. Uit het vonnis blijkt dat een heropening van de zitting wordt bevolen op 3 januari 2007 teneinde het Openbaar Ministerie in de mogelijkheid te stellen verder onderzoek te voeren en de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal en de Ambassade te horen in verband met het verlies van de Joegoslavische nationaliteit en de eventuele mogelijkheid om een nationaliteit te verkrijgen bij de lokale autoriteiten. Verder heeft verzoeker bij zijn verzoekschrift geen andere documenten in verband met deze (nationaliteits-)procedure of het verdere verloop van deze procedure ingediend. Verzoeker toont bijgevolg noch in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in zijn huidig verzoekschrift voor de Raad aan dat hij niet bij machte is om zijn (huidige)

nationaliteit te bewijzen. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aangeeft dat hij geen actueel nationaliteitsbewijs kan leveren, wordt bijgevolg niet weerlegd in het verzoekschrift en is daarom niet onjuist of kennelijk onredelijk.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van de zorgvuldigheidsplicht verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat “bij de feitenvinding voort vloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken”. Opgemerkt wordt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf of zelfs nadat de aanvraag reeds is ingediend de mogelijkheid heeft om de feitelijke gegevens in zijn aanvraag met alle nuttige documenten en stukken te staven. Het feit dat de verwerende partij geen kennis heeft over de huidige nationaliteit van verzoeker of van de eventuele onmogelijkheid voor verzoeker om zijn huidige nationaliteit te bewijzen is dan ook te wijten aan het verzuim van verzoeker om zijn beweringen met de nodige stukken te staven in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verwerende partij kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden verweten in verband met de vaststelling dat verzoeker zijn huidige nationaliteit niet aantoont.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPs,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPs.

